

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 411

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 iunie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 341 din 10 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.....	2-3	600. — Hotărâre privind înființarea Centrului de Sănătate Multifuncțional Băneasa prin reorganizarea Centrului de Sănătate Băneasa și a Spitalului Clinic Județean de Urgență Constanța	8
Decizia nr. 342 din 10 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 ¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.....	3-5	604. — Hotărâre pentru aprobarea Acordului de cooperare dintre Ministerul Justiției al României și Ministerul Justiției al Ucrainei, semnat la Kiev la 10 noiembrie 2011.....	9
Decizia nr. 495 din 10 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului	5-7	Acord de cooperare între Ministerul Justiției al României și Ministerul Justiției al Ucrainei	9-10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
599. — Hotărâre privind participarea României la studiul dezvoltat de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, OCDE — Skills beyond School, în anul 2012	7	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
		Decizia nr. 6 din 14 mai 2012	10-12
		Decizia nr. 7 din 14 mai 2012	13-15
		ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
		1. — Norme pentru modificarea art. 11 din Normele Băncii Naționale a României nr. 5/2003 privind condițiile specifice de funcționare a caselor de economii pentru domeniul locativ	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 341**

din 10 aprilie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Dan Nițescu în Dosarul nr. 1.385/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.567D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.385/3/2011, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Dan Nițescu cu ocazia soluționării cererii de reexaminare a unei taxe judiciare de timbru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate sunt contrare art. 21 din Constituție, care prevede că nicio lege nu poate îngădi accesul la justiție, iar, în speță, acțiunea trebuie să aibă, din punctul de vedere al taxelor de timbru, tratamentul unui capăt de cerere accesoriu revendicării terenului pentru care petentul solicită despăgubiri pentru lipsa de folosință și nu ar trebui timbrată la valoare.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru a mai fost supusă controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare.

Astfel, prin Decizia nr. 722 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 2 august 2011, sau prin Decizia nr. 109 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2011, Curtea, soluționând excepția de neconstituționalitate ridicată, a constatat, în esență, că accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului.

Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în *Cauza Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi

subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a statuat că, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul

public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, justițiabilii pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări de la plata taxelor judiciare de timbru.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Dan Nițescu în Dosarul nr. 1.385/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 342

din 10 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Sebastian Dobrescu în Dosarul nr. 10.493/300/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 10D/2012.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, avocat Mihaela Iordache, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia astfel cum este motivată în scris, arătând că textul este neconstituțional în măsura în care se aplică și în speța de față. În continuare, expune situația de fapt a cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate nu aduc atingere prevederilor

constituționale invocate, iar celelalte aspecte menționate de autorul excepției de neconstituționalitate țin de interpretarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.493/300/2010, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Sebastian Dobrescu cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Deciziei nr. 546A din 7 iunie 2011, pronunțată de Tribunalul București — Secția a III-a civilă în Dosarul nr. 10.493/300/2010, prin care s-a respins cererea de înscriere în cartea funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale și contravin art. 44 alin. (3) și (8), art. 53, precum și art. 11 și art. 20 din Constituție, în măsura în care sunt aplicabile și vânzării unui imobil prin procedura executării silite.

În acest sens arată că impozitul datorat la transferul de proprietate asupra imobilelor este stabilit în sarcina celui din patrimoniul căruia se transferă dreptul de proprietate. În speță, dreptul de proprietate asupra imobilului a fost dobândit printr-un act de adjudecare, act specific executării silite, astfel că transferul dreptului de proprietate nu s-a făcut benevol, voluntar, cu scopul de a se obține vreun venit în urma acestui transfer, iar registratorii de la birourile de carte funciară nu ar trebui să

verifice îndeplinirea obligației de plată a impozitului și în situația înstrăinărilor silite.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 771 alin. (6) din Codul fiscal în raport cu art. 44 alin. (3) și (8) din Constituție, întrucât refuzul de intabulare a dreptului de proprietate nu contravine acestor prevederi constituționale, precum și în raport cu art. 11 și art. 20 din Constituție, deoarece obligația instituită de aceste prevederi constituționale revine organelor statului și nu are legătură cu dispozițiile criticate. De asemenea, face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În ceea ce privește critica raportată la prevederile art. 53 din Constituție, menționează că urmează a se avea în vedere de către Curtea Constituțională, în cadrul analizei controlului de constituționalitate, împrejurarea dacă, în speță, se aduce atingere exercițiului dreptului de proprietate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată prin raportare la prevederile art. 44 alin. (3) și (8) și ale art. 53 din Constituție și inadmisibilă prin raportare la prevederile constituționale ale art. 11 și 20. În acest sens arată că, în ceea ce privește eventuala contradicție între prevederi ale dreptului intern și dispoziții cuprinse în tratate și pacte la care statul român este parte și care au prioritate în raport cu reglementările interne, în ceea ce privește drepturile fundamentale ale omului, analiza conformității unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, prin prisma art. 148 din Constituție, ține de competența instanței de judecată, iar nu a Curții Constituționale, potrivit jurisprudenței sale.

În ceea ce privește eventuala atingere adusă dreptului de proprietate, se arată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale, că art. 771 alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 dă expresie dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale, fiind în deplin acord cu dispozițiile art. 44 din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, neîncălucând sub niciun aspect prevederile constituționale ale art. 53.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și Guvernului, concluziile procurorului, susținerile părții prezente, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 771 alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Pentru înscrierea drepturilor dobândite în baza actelor autentificate de notarii publici ori a certificatelor de moștenitor sau, după caz, a*

hotărârilor judecătorești și a altor documente în celelalte cazuri, registratorii de la birourile de carte funciară vor verifica îndeplinirea obligației de plată a impozitului prevăzut la alin. (1) și (3) și, în cazul în care nu se va face dovada achitării acestui impozit, vor respinge cererea de înscriere până la plata impozitului.”

În susținerea excepției sunt invocate prevederile constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 alin. (3) și (8) referitor la garantarea dreptului de proprietate privată și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, este invocat art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Dispozițiile art. 771 fac parte din cap. VIII¹ „Venituri din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal” și prevăd, în esență, că, la transferul dreptului de proprietate și al dezmembrămintelor acestuia prin acte juridice între vii asupra construcțiilor de orice fel și a terenurilor aferente acestora, precum și asupra terenurilor de orice fel fără construcții, contribuabilii datorează un impozit. De asemenea, sunt expuse modul de calcul, autoritățile îndrituite să calculeze și să încaseze acest impozit, termenele până la care se virează impozitul încasat, precum și scutirile de la plata acestui impozit.

Totodată, dispozițiile criticate punctual de autorul prezentei excepții prevăd că, pentru înscrierea drepturilor dobândite în baza actelor autentificate de notarii publici ori a certificatelor de moștenitor sau, după caz, a hotărârilor judecătorești și a altor documente în celelalte cazuri, registratorii de la birourile de carte funciară vor verifica îndeplinirea obligației de plată a impozitului și, în cazul în care nu se va face dovada achitării acestui impozit, vor respinge cererea de înscriere până la plata impozitului.

Din economia prevederilor legale menționate, Curtea observă că acestea nu sunt de natură a aduce atingere dispozițiilor constituționale referitoare la garantarea dreptului de proprietate, ci dau expresie acestora, întrucât conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, astfel cum a reținut instanța de contencios constituțional în jurisprudența sa, în acest sens fiind Decizia nr. 1.386 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 20 ianuarie 2011, și Decizia nr. 1.157 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 840 din 15 decembrie 2008.

De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora, neputându-se reține, în consecință, că prin stabilirea pe cale legală a unui impozit s-ar leza dreptul de proprietate al unei persoane. Regula generală în materia impozitelor și taxelor este cuprinsă în art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia: „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege.*”

Din aceste reglementări constituționale rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența legiuitorului, acesta având dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor exceptări sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective, în acest sens fiind și Decizia nr. 1.286 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 9 decembrie 2010.

2. De asemenea, se constată că acestea se aplică, *mutatis mutandis*, și în privința prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate prin prisma art. 11 și art. 20 din Constituție. Astfel normele convenționale referitoare la protecția proprietății stabilesc că orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale, nimeni neputând fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale, însă neaducându-se atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții.

3. Referitor la invocarea prevederilor constituționale ale art. 53, Curtea nu poate reține nici pretinsa încălcare a acestora, deoarece nu s-a evidențiat restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

4. În ceea ce privește aplicabilitatea prevederilor criticate în speța dedusă judecării, respectiv în cazul vânzării unui imobil

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Sebastian Dobrescu în Dosarul nr. 10.493/300/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 495

din 10 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului

Petre Lăzăroiu	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Maria Cristina Cabel în Dosarul nr. 429/62/2011 al Tribunalului Brașov — Secția

prin procedura executării silită, Curtea observă că aspectele înveredate de autorul acesteia sunt probleme ce țin de interpretarea și aplicarea legii, fiind apanajul exclusiv al instanțelor judecătorești, neintrând în sfera contenciosului constituțional.

De altfel, Curtea observă că reglementarea prevăzută de cap. VIII¹ „Venituri din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal” este detaliată în Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004. De asemenea, Codul de procedură civilă prevede în cartea a V-a „Despre executarea silită” la cap. IV „Urmărirea silită asupra bunurilor imobile” întreaga procedură privind vânzarea la licitație, formalitățile premergătoare vânzării la licitație, actul de adjudecare, efectele adjudecării, precum și eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin executare silită.

comercială și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 708D/2011.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 26 aprilie 2012, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 10 mai 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 429/62/2011, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în**

vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Maria Cristina Cabel într-o cauză având ca obiect „alte cereri”.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține că reglementarea legală criticată contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât creează o situație discriminatorie între familiile cu 2 copii, în situația în care aceștia se nasc la un interval de timp mai mic de 2 ani, și familiile în care se nasc gemeni. Aceasta deoarece în primul caz se acordă o singură indemnizație, iar în al doilea caz instanțele judecătorești au admis acțiuni prin care s-a statuat că această indemnizație este datorată pentru fiecare copil. De asemenea, apreciază că textul de lege criticat încalcă și dispozițiile art. 49 din Constituție, care prevede că tinerii și copiii se bucură de un regim special de protecție și de asistență, iar prin lipsirea primului copil de indemnizația acordată părintelui său se aduce atingere acestui drept.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, apreciază că prevederile art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 sunt neconstituționale, prin raportare la art. 16 din Constituție, deoarece reglementarea cuprinsă în actul normativ criticat creează o inegalitate între familiile în care se nasc gemeni și cele în care în intervalul de 2 ani se mai naște un copil, în defavoarea acestora din urmă, în ceea ce privește acordarea indemnizației pentru creșterea copilului, fără ca pentru această inechitate să existe o justificare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 7/2007, cu modificările și completările ulterioare, prevederi potrivit cărora: *„În cazurile prevăzute la alin. (3) se acordă o singură indemnizație, în cuantumul prevăzut de prezenta ordonanță de urgență.”*

Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 49 referitoare la protecția copiilor și a tinerilor.

Examinând excepția, Curtea constată că autoarea acesteia susține că reglementarea criticată este neconstituțională deoarece, în situația în care, ulterior nașterii unui copil, se naște al doilea copil, de la data nașterii acestuia din urmă indemnizația acordată pentru creșterea primului copil încetează, chiar dacă termenul pentru care a fost acordată nu s-a scurs, ceea ce este de natură a crea o stare evidentă de inechitate atât între copii, cât și între mamele care cresc același număr de copii.

Din interpretarea prevederilor art. 1 alin. (1) și a celor ale art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005, Curtea constată că acordarea drepturilor prevăzute de acest act normativ se raportează în primul rând la interesul copilului.

De altfel, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 se menționează că acest act normativ are ca scop îmbunătățirea echilibrului social-economic al familiei, prin susținerea acesteia în vederea creșterii copilului, precum și stimularea creșterii natalității și diminuarea fenomenului de abandon al copiilor. Având în vedere scopul legitim urmărit de legiuitor, s-a instituit o indemnizație unică pentru toate persoanele, fără ca acest criteriu să se supună sistemului contributiv. Indemnizația pentru creșterea copilului este o prestație de asistență socială cu caracter universal, bazată pe principiul solidarității sociale, menită să asigure tuturor familiilor condiții egale de creștere a copiilor.

În același spirit este și Decizia nr. 26 din 14 noiembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2012, prin care s-a statuat că dreptul la indemnizația lunară prevăzută de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 a fost stabilit de legiuitor în considerarea și beneficiul copiilor, și nu al părinților, tutorilor, adoptatorilor etc.

Totodată, Curtea reține că pentru situația reglementată de art. 5 alin. (2) din actul normativ menționat, respectiv pentru persoanele care au adoptat copilul sau cărora li s-a încredințat copilul în vederea adopției sau care au copii în plasament în regim de urgență, cu excepția asistentului maternal profesionist, precum și a persoanelor care au fost numite tutore, acordarea indemnizației lunare este raportată la numărul copiilor, fiind prevăzută astfel o indemnizație separată pentru fiecare dintre aceștia.

Din examinarea coroborată a art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 cu alte prevederi legale cuprinse în acest act normativ, Curtea reține că acest text de lege stabilește acordarea unei singure indemnizații pentru creșterea copilului, atunci când în intervalul de 2 ani se nasc succesiv 2 copii, durata de acordare a acestei indemnizații prelungindu-se corespunzător până la data la care cel de-al doilea copil împlinește vârsta de 2 ani.

Totodată, Curtea constată că prin art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 cuantumul indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipluți, se majorează cu 1,2 ISR (indicatorul social de referință) începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere.

Așa fiind, Curtea constată că se creează o inegalitate nejustificată între familiile cu copii născuți dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipluți, unde indemnizația se majorează începând cu al doilea copil, în timp ce pentru familiile în care, în intervalul de 2 ani, ulterior nașterii unui copil se naște al doilea copil încetează acordarea indemnizației pentru primul copil, ceea ce este de natură a crea o situație discriminatorie, în defavoarea atât a copilului, cât și a mamei.

În acest context, Curtea constată că este neconstituțională soluția legislativă cuprinsă în art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 de a se acorda o singură indemnizație, cu atât mai mult cu cât art. 1 alin. (1) din actul normativ menționat raportează acordarea indemnizației lunare la numărul „**copiilor născuți, adoptați, încredințați în vederea adopției, luați în plasament, în plasament în regim de urgență sau tutela până la data de 31 decembrie 2010** [...]”.

Ca atare, Curtea constată că reglementarea criticată contravine dispozițiilor art. 16 și ale art. 49 din Constituție, întrucât instituie o discriminare evidentă și nepermisă între copiii rezultați din nașteri multiple și cei rezultați din nașteri simple, fără existența unei justificări obiective și rezonabile.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria Cristina Cabel în Dosarul nr. 429/62/2011 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și constată că prevederile art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind participarea României la studiul dezvoltat de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, OCDE — Skills beyond School, în anul 2012**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 94 alin. (2) lit. p) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă participarea României la studiul dezvoltat de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, OCDE — Skills beyond School, privind analiza comparativă a formării profesionale prin învățământ postsecundar.

Art. 2. — (1) Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic va participa, din partea României, în anul 2012, la elaborarea acestui studiu.

(2) Contribuția României pentru participarea la studiul dezvoltat de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, OCDE — Skills beyond School, privind analiza

comparativă a formării profesionale prin învățământ postsecundar este de 28.000 euro, care se achită către OCDE.

(3) Echivalentul în lei al contribuției prevăzute la alin. (2) se asigură din bugetul propriu al Centrului Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic.

(4) Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic va deconta suma plătită către OCDE din proiecte finanțate din Fondul Social European și implementate de Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului, interimar,

Liviu Marian Pop

Ministrul afacerilor externe,

Andrei Marga

Ministrul afacerilor europene,

Leonard Orban

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,

Mariana Câmpeanu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înființarea Centrului de Sănătate Multifuncțional Băneasa prin reorganizarea Centrului de Sănătate Băneasa și a Spitalului Clinic Județean de Urgență Constanța

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 52 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 70/2002 privind administrarea unităților sanitare publice de interes județean și local, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2004, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 174 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă înființarea Centrului de Sănătate Multifuncțional Băneasa, cu sediul în orașul Băneasa, Str. Trandafirilor nr. 89, județul Constanța, unitate fără personalitate juridică în structura Spitalului Clinic Județean de Urgență Constanța, prin reorganizarea Centrului de Sănătate Băneasa, unitate sanitară publică cu paturi, cu personalitate juridică, care se desființează.

(2) Managementul asistenței medicale al unității înființate potrivit alin. (1) se preia de către Consiliul Județean Constanța.

Art. 2. — Personalului de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din cadrul Centrului de Sănătate Băneasa îi este aplicabil regimul prevăzut de art. 52 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/2002 privind administrarea unităților sanitare publice de interes județean și local, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Structura organizatorică a Spitalului Clinic Județean de Urgență Constanța rezultată în urma reorganizării prin înființarea, în cadrul acestui spital, a Centrului de Sănătate Multifuncțional Băneasa se aprobă prin act administrativ al președintelui Consiliului Județean Constanța, cu avizul Ministerului Sănătății, în condițiile art. 174 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — Patrimoniul unității sanitare desființate potrivit art. 1 alin. (1), stabilit pe baza bilanțului contabil de închidere la data predării-preluării, însoțit de bilanța de verificare sintetică, contul de rezultat patrimonial, situația fluxurilor de trezorerie, conturile

de execuție întocmite pe fiecare sursă de finanțare și celelalte anexe, inclusiv cele care se întocmesc la finele anului, potrivit normelor în vigoare, se preiau de către Spitalul Clinic Județean de Urgență Constanța, prin protocol de predare-preluare, încheiat în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă numărul curent 133 de la rubrica „Județul Constanța” din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 529/2010 pentru aprobarea menținerii managementului asistenței medicale la autoritățile administrației publice locale care au desfășurat faze-pilot, precum și a Listei unităților sanitare publice cu paturi pentru care se menține managementul asistenței medicale la autoritățile administrației publice locale și la Primăria Municipiului București și a Listei unităților sanitare publice cu paturi pentru care se transferă managementul asistenței medicale către autoritățile administrației publice locale și către Primăria Municipiului București, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 10 iunie 2010, cu modificările și completările ulterioare, și numărul curent 30 de la rubrica „Județul Constanța” din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 212/2011 pentru aprobarea Programului de interes național „Dezvoltarea rețelei naționale de cămine pentru persoanele vârstnice”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 11 martie 2011, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus
Ministrul delegat pentru administrație,
Victor Paul Dobre
Ministrul sănătății,
Vasile Cepoi
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
pentru aprobarea Acordului de cooperare dintre Ministerul
Justiției al României și Ministerul Justiției al Ucrainei, semnat
la Kiev la 10 noiembrie 2011

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul de cooperare dintre Ministerul Justiției al României și Ministerul Justiției al Ucrainei, semnat la Kiev la 10 noiembrie 2011.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Titus Corlățean
Ministrul afacerilor externe,
Andrei Marga

București, 13 iunie 2012.
Nr. 604.

A C O R D
de cooperare între Ministerul Justiției al României și Ministerul Justiției al Ucrainei

Ministerul Justiției al României și Ministerul Justiției al Ucrainei, denumite în continuare *părți contractante*, dorind să întărească relațiile de prietenie dintre state, fiind convinse de importanța rolului justiției în societate, luând act de faptul că schimbul de experiență și cunoștințe în domeniul juridic servește intereselor ambelor state, luând în considerare angajamentele internaționale, legislația internă și atribuțiile ambelor părți contractante, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Părțile contractante vor promova schimbul de experiență în următoarele domenii:

- a) schimbul reciproc de informații în domeniul juridic;
- b) furnizarea de informații privind legislația, organizarea activității ministerelor justiției și a autorităților judiciare ale părților contractante;
- c) perfecționarea profesională a experților în domeniul juridic;
- d) schimb de experiență privind elaborarea legislației în domeniul juridic în conformitate cu normele și standardele internaționale;
- e) alte domenii, dacă au legătură cu scopul și atribuțiile părților contractante.

ARTICOLUL 2

În vederea realizării scopurilor și obiectivelor de cooperare prevăzute în prezentul acord, părțile contractante vor negocia anual programele specifice de cooperare.

ARTICOLUL 3

În scopul rezolvării aspectelor privind cooperarea, elaborarea programelor de cooperare și stabilirea concluziilor privind programele implementate, părțile contractante vor înființa grupuri de experți.

ARTICOLUL 4

Părțile contractante vor acorda asistență în organizarea de consultări, seminare și conferințe științifice pe probleme de interes comun.

ARTICOLUL 5

Părțile contractante vor facilita schimbul de experți și delegații în scopul realizării de cercetări asupra unor probleme de interes comun.

ARTICOLUL 6

Părțile contractante vor folosi limba convenabilă pentru ambele părți pe parcursul cooperării.

ARTICOLUL 7

Părțile contractante vor conveni asupra acoperirii cheltuielilor necesare prezentului acord.

În cazul vizitelor delegațiilor, cheltuielile vor fi acoperite după cum urmează:

- partea contractantă primitoare va acoperi cheltuielile legate de șederea și deplasarea pe teritoriul statului său,
- partea contractantă trimitătoare va acoperi cheltuielile de călătorie.

ARTICOLUL 8

Prezentul acord se încheie pe o perioadă nedeterminată. Prezentul acord va intra în vigoare la 30 de zile de la data primirii ultimei notificări prin care părțile își comunică reciproc îndeplinirea procedurilor legale interne necesare pentru intrarea în vigoare a prezentului acord.

Fiecare parte poate denunța prezentul acord printr-o notificare scrisă adresată celeilalte părți. Denunțarea va produce efecte la 3 luni de la data primirii notificării de către cealaltă parte.

Semnat la Kiev la 10 noiembrie 2011, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, ucraineană și engleză, toate textele fiind egal autentice. În caz de divergențe de interpretare va prevala textul în limba engleză.

Pentru Ministerul Justiției al României,
Teodor Baconschi,
ministrul afacerilor externe

Pentru Ministerul Justiției al Ucrainei,
Konstantin Gryshchenko,
ministrul afacerilor externe

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 6

din 14 mai 2012

Dosar nr. 6/2012

Livia Doina Stanciu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Adrian Bordea	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președinte delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal
Corina Michaela Jîjîie	— președintele Secției penale
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă
Aurelia Motea	— judecător la Secția a II-a civilă
Elena Cârcei	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Lidia Bărbulescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Constantin Brânzan	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Chioseaua	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Viorica Trestianu	— judecător la Secția a II-a civilă, judecător raportor
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica-Carmen Popescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Alina Sorinela Macavei	— judecător la Secția I civilă
Elena Canțâr	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Marin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lavinia-Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Georgeta Barbălată	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursurile în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 6/2012 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 330⁶ alin. 1 din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, și ale art. 27² alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința completului este prezidată de doamna judecătorească dr. Livia Doina Stanciu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror-șef adjunct Antonia Eleonora Constantin.

Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava nu și-a desemnat un reprezentat pentru susținerea recursului în interesul legii.

La ședința de judecată participă prim-magistratul-asistent delegat al Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna Aneta Ionescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitor la competența executorului judecătorească ori a organului fiscal în executarea hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, și pentru creanțe fiscale.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii, în sensul de a se stabili că executarea hotărârilor judecătorești de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere în condițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, se va efectua, în cazul concursului dintre creditorii fiscali și ceilalți creditori ai debitorului, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecătoreasă dr. Livia Doina Stanciu, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursurilor în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursurilor în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin recursurile în interesul legii declarate în conformitate cu prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, modificat prin art. 1 pct. 32 din Legea nr. 202/2010, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava, s-a apreciat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. 1 din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 136 alin. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, referitor la competența executorului judecătoresc ori a organului fiscal în executarea hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006 și pentru creanțe fiscale”.

2. Examenul jurisprudențial

În urma verificărilor jurisprudenței s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instanțele statuând diferit în privința competenței executorului judecătoresc ori organului fiscal în executarea hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere în conformitate cu cap. IV din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Unele instanțe de judecată au considerat că, în ceea ce privește hotărârile judecătorești prin care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, competența executării aparține executorului judecătoresc, iar executarea se va executa conform Codului de procedură civilă, chiar dacă răspunderea a fost atrasă și pentru creanțele fiscale.

În motivarea acestei soluții s-a reținut, în esență, că atât legea insolvenței, cât și Codul de procedură fiscală sunt legi speciale, fiecare având propriul domeniu de reglementare și, în condițiile în care, la procedura colectivă și concursuală prevăzută de Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, participă toți creditorii, deci inclusiv creditorii bugetari, trebuie să se supună în mod necondiționat prevederilor acestei legi. Acestei proceduri speciale nu îi pot fi aplicate dispoziții dintr-o altă lege, care reglementează o procedură de recuperare individuală a creanțelor, așa cum este Codul de procedură fiscală.

Aceeași interpretare rezultă și din dispozițiile art. 149 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, care stabilește că dispozițiile sale se completează, în măsura compatibilității, cu cele ale Codului de procedură civilă, Codului comercial și ale Regulamentului (CE) nr. 1.346/2000 al Consiliului din 24 mai 2000 privind procedurile de insolvență.

În motivarea acestei orientări a fost avută în vedere și Decizia nr. 12/2006 în interesul legii, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

În concluzie, în toate cazurile în care se pune problema punerii în executare a unei hotărâri prin care a fost atrasă răspunderea în condițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, este aplicabilă procedura de executare instituită de Codul de procedură civilă, la care face trimitere art. 142 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, atât timp cât procedura insolvenței este colectivă, concursuală, unitară și egalitară pentru toți creditorii implicați.

3.2. Alte instanțe au statuat că, în cazul hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, competența executării aparține organului de executare fiscală, în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

S-a apreciat că instanța de judecată nu poate încălca dispozițiile legale atâta vreme cât legiuitorul a dorit ca la executarea creanțelor convenite bugetului de stat să se deroge de la dispozițiile generale referitoare la punerea în executare a hotărârii judecătorești-sindic, având ca obiect atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății supuse procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare.

4. Opinia procurorului general

Exprimându-și punctul de vedere, procurorul general a apreciat că ultimul punct de vedere exprimat în practica judiciară este în litera și spiritul legii și, în consecință, competența de executare a hotărârilor judecătorești de atragere a răspunderii, reglementată de art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, în cazul concursului dintre creditorii fiscali și ceilalți creditori ai debitorului, aparține organelor fiscale potrivit Codului de procedură fiscală. În susținerea acestei opinii s-a arătat, în esență, că prin derogare de la dispozițiile art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, statuează că, în cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, și pentru creanțe fiscale, executarea silită se efectuează de organul de executare fiscală, în condițiile prezentului cod.

S-a susținut că din interpretarea literară a acestei norme juridice rezultă fără echivoc intenția legiuitorului ca, la executarea creanțelor fiscale, să se deroge de la dispozițiile generale referitoare la punerea în executare, prin executorul judecătoresc, a hotărârii judecătorești-sindic, având ca obiect atragerea membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății supuse procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare.

S-a opinat că în această situație executarea silită se va efectua de către organele fiscale de executare, competente potrivit dispozițiilor art. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile prezentului cod, și nu cu cele ale cârții a V-a a Codului de procedură civilă.

5. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Suceava

Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava a apreciat în sensul că prima orientare jurisprudențială este în acord cu litera și spiritul legii, având în vedere și Decizia nr. 12/2006 în interesul legii, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care s-a statuat, cu valoare de principiu, că legislația în materie este una specială și că orice derogare de la legea specială trebuie prevăzută în chiar această lege.

6. Raportul asupra recursului în interesul legii

Raportul întocmit în cauză, conform art. 330⁶ alin. 6 din Codul de procedură civilă, a concluzionat ca fiind corectă una dintre soluțiile identificate de examenul jurisprudențial, respectiv aceea că executarea hotărârilor judecătorești de atragere a răspunderii, reglementată de art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, în cazul concursului dintre creditorii fiscali și ceilalți creditori ai debitorului, aparține organelor fiscale potrivit Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

7. Înalta Curte

Procedura falimentului este o procedură concursuală, colectivă, unică și unitară pentru toți creditorii. Scopul ei este de a asigura repararea echitabilă, egalitară a prejudiciilor suferite de toți creditorii falitului prin insolvența acestuia în sensul că din rezultatul final al procedurii falimentului fiecare creditor va primi o cotă-parte, direct proporțional cu ponderea pe care o are propria sa creanță în totalul masei credale, cu respectarea ordinii de prioritate stabilite de legiuitor.

Când bunurile debitorului insolvent nu sunt îndestulătoare pentru acoperirea masei pasive și când s-a admis cererea de atragere a răspunderii organelor de conducere sau de supraveghere ale debitoarei aflate în insolvență, potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, creditorii sunt îndreptățiți să urmărească personal acele persoane, în scopul satisfacerii creanțelor lor.

Ca regulă generală, executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, se efectuează de către executorul judecătoresc, conform Codului de procedură civilă, regulă stabilită la art. 142 alin. (1) din același act normativ.

Art. 136 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede în cuprinsul capitolului referitor la organele de executare silită că, în cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie obligațiile fiscale datorate, organele fiscale competente pentru stingerea acestora vor proceda la acțiuni de executare silită, potrivit acestui cod.

Alin. (6) al art. 136 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instituie o normă derogatorie de la dispozițiile art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, astfel că, în situația în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, și pentru creanțele fiscale, prin derogare de la prevederile art. 142 din același act normativ, executarea silită se efectuează de organul de executare în condițiile instituite de Codul de procedură fiscală.

Din interpretarea literară și gramaticală a dispozițiilor art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că legiuitorul a dorit ca la executarea creanțelor fiscale cuvenite bugetului de stat să se deroge de la dispozițiile art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la punerea în executare, prin intermediul executorului judecătoresc, a hotărârii judecătorești-sindic, având ca obiect atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății supuse procedurii insolvenței.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 3307, cu referire la art. 329 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 202/2010,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 136 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, executarea hotărârilor judecătorești de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere în condițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, se va efectua, în cazul concursului dintre creditorii fiscali și ceilalți creditori ai debitorului, potrivit Codului de procedură fiscală.

Obligatorie, potrivit art. 3307 alin. 4 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 mai 2012.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIVIA DOINA STANCIU

Competența de punere în executare a hotărârii judecătorești-sindic, vizând atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății supuse procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, aparține organelor fiscale de executare, potrivit dispozițiilor art. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, numai în situația în care în pasivul debitorului insolvent se află și creanța fiscală.

Derogarea instituită la art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se extinde asupra tuturor categoriilor de creditori, astfel că, în cazul în care asupra aceluiași venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, aceasta se va face potrivit dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către organele prevăzute de aceasta.

Dispozițiile art. 139 alin. (9) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reglementează concursul de executări silite, organele de executare fiscale fiind competente să continue procedura de executare, indiferent de momentul în care a început executarea silită de drept comun.

Procedura specială instituită de legiuitor prin art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este o derogare de la procedura instituită prin art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, privind procedura fiscală, derogare determinată de obiectul executării silite, respectiv încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse la bugetul de stat.

În acest sens, trebuie subliniat că dispozițiile art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au fost atacate la Curtea Constituțională a României, respingându-se excepția de neconstituționalitate conform Deciziei nr. 942/2008.

Se reține în opinia Curții Constituționale că „regimul derogatoriu de la dreptul comun în materia insolvenței, prevăzut prin textul de lege criticat, constituie opțiunea legiuitorului, care poate stabili norme de procedură specială, derogatorii de la regulile generale determinate de anumite situații speciale. În cazul de față situația specială este dată de faptul că obiectul executării silite îl constituie încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse ale bugetului de stat, interesul general ocrotit impunând adoptarea unor reguli care să asigure protejarea eficientă a creanțelor statului și recuperarea lor cu prioritate”.

Prim-magistrat-asistent delegat,
Aneta Ionescu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 7

din 14 mai 2012

Dosar nr. 7/2012

Livia Doina Stanciu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Corina Michaela Jîjîie	— președintele Secției penale
Ionel Barbă	— președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal
Adrian Bordea	— președintele Secției a II-a civile
Cristina Iulia Tarcea	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă — judecător raportor
Alina Sorinela Macavei	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Carmen Georgeta Negriță	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă — judecător raportor
Aurelia Motea	— judecător la Secția a II-a civilă
Elena Cârcei	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Elena Canțâr	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheorghita Luțac	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal — judecător raportor
Eugenia Marin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Niculae Mănișuțiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Georgeta Barbălată	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 7/2012 este legal constituit, conform dispozițiilor 330⁶ alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, Legea nr. 71/2011 și prin Legea nr. 60/2012, precum și ale art. 272 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și

funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător dr. Livia Doina Stanciu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, procuror șef adjunct al Secției judiciare, Serviciul judiciar civil.

La ședința de judecată participă doamna Niculina Vrâncuț, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul de organizare și funcționare administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind „*interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 128 și art. 129 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, modificată și completată, raportat la art. 94 alin. 3 din același act normativ și art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cu privire la termenul pentru declararea recursului împotriva hotărârii de stabilire a plasamentului copilului în regim de urgență, pe calea ordonanței președințiale*”.

După prezentarea referatului cauzei, Înalta Curte a constatat că nu sunt de examinat chestiuni prealabile și a acordat cuvântul reprezentantului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru susținerea recursului în interesul legii.

Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a solicitat, în esență, admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii, în sensul de a se stabili că recursul declarat împotriva ordonanței președințiale prin care s-a dispus măsura plasamentului copilului, în regim de urgență, este supus condițiilor și termenelor stabilite de art. 582 din Codul de procedură civilă, nefiind permisă scindarea procedurii care guvernează această materie prin aplicarea procedurii speciale prevăzute de art. 128 din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, care stipulează că „*Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii*”.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept ce a generat practica neunitară

Recursul în interesul legii vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 128 și 129 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările ulterioare, raportat la art. 94 alin. (3) din același act normativ și art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cu privire la termenul pentru declararea recursului împotriva hotărârii de

stabilire a plasamentului copilului în regim de urgență, pe calea ordonanței președințiale.

2. Examenul jurisprudențial

Prin recursul în interesul legii se arată că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar cu privire la termenul de declarare a recursului în cazul în care se dispune, prin ordonanță președințială, măsura plasamentului minorului în regim de urgență.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Unele instanțe de judecată au pronunțat ordonanțe președințiale de plasare a copilului în regim de urgență, menționând în dispozitiv că hotărârea este susceptibilă de a fi atacată cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

În motivarea unei opinii separate, exprimată în acest sens, s-a susținut că Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, conținând reguli speciale de procedură, instituie norme derogatorii de la dreptul comun, reprezentat de dispozițiile Codului de procedură civilă, sub aspectul termenului de declarare a recursului, indiferent de natura măsurii speciale de protecție dispuse prin hotărârea atacată.

3.2. Alte instanțe au făcut aplicarea prevederilor legale referitoare la procedura ordonanței președințiale în ansamblul său, stabilind, în considerarea dispozițiilor art. 129 din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, că termenul de recurs împotriva hotărârii pronunțate în temeiul art. 94 alin. (3) din același act normativ este cel prevăzut de art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respectiv de 5 zile de la pronunțare sau de la comunicare, după caz.

4. Opinia procurorului general

Procurorul general a opinat în sensul că termenul de recurs împotriva ordonanței președințiale pronunțate asupra plasamentului copilului în regim de urgență este cel prevăzut de art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În esență, procurorul general a susținut că, prin apelarea la procedura specială prevăzută de art. 581 din Codul de procedură civilă, s-a urmărit obținerea cu maximă celeritate a unei hotărâri provizorii, măsura dispusă având ca temei de fapt urgența pentru a preveni consecințe iminente și vătămătoare pentru copilul aflat în dificultate.

S-a arătat că rațiunea legiuitorului în reglementarea cuprinsă în art. 129 din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, a fost tocmai aceea de a nu lipsi de eficiență celeritatea soluționării cererii privind plasamentul copilului în regim de urgență pe calea ordonanței președințiale, măsura dispusă fiind provizorie și premergătoare judecării litigiului în fond.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Proiectul de soluție propus prin raportul întocmit în cauză a vizat cea de-a doua soluție identificată de examenul jurisprudențial, în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 94 alin. (3) din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, raportat la art. 129 din același act normativ, ordonanța președințială prin care se dispune măsura plasării copilului în regim de urgență este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor, conform art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

6. Înalta Curte

Anterior examinării altor aspecte se impun câteva precizări privind textele de lege a căror interpretare formează obiectul prezentului recurs în interesul legii, sub aspectul duratei

termenului de recurs și al momentului de la care acesta începe să curgă.

Potrivit art. 94 alin. (3) din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare: *„În situația în care persoanele prevăzute de alin. (1) refuză sau împiedică în orice mod efectuarea verificărilor de către reprezentanții direcției generale de asistență socială și protecția copilului, iar aceștia stabilesc că există motive temeinice care să susțină existența unei situații de pericol iminent pentru copil, datorată abuzului și neglijării, direcția generală de asistență socială și protecția copilului sesizează instanța judecătorească, solicitând emiterea unei ordonanțe președințiale de plasare a copilului în regim de urgență la o persoană, la o familie, la un asistent maternal sau într-un serviciu de tip rezidențial, licențiat în condițiile legii. Prevederile art. 58—60 și ale art. 64 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.”*

În conformitate cu dispozițiile art. 128 din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare: *„Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării.”*

Conform prevederilor art. 129 din același act normativ: *„Dispozițiile prezentei legi referitoare la procedura de soluționare a cauzelor privind stabilirea măsurilor de protecție specială se completează în mod corespunzător cu prevederile Codului de procedură civilă.”*

În fine, dispozițiile art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă stipulează că *„Ordonanța este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor”*.

Pentru soluționarea conflictului dintre legea specială, Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, și legea generală, Codul de procedură civilă, trebuie să se țină cont de regula la care face trimitere însăși legea specială, prin art. 129, și care constă în faptul că, în măsura în care legea specială nu reglementează un anumit aspect („legea tace”), ea se completează cu legea generală.

Art. 94 alin. (3) din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, stabilește posibilitatea plasării copilului în regim de urgență, pe calea ordonanței președințiale. Textul „tace” însă în privința procedurii de judecată care trebuie urmată pentru darea ordonanței președințiale, inclusiv asupra termenului de exercitare a căii de atac împotriva respectivei ordonanțe președințiale și a momentului de la care începe să curgă termenul.

În aplicarea dispozițiilor art. 129 din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, aceste aspecte trebuie identificate în cadrul Codului de procedură civilă, iar nu în cadrul legii speciale, Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare.

Prin urmare, calea de atac ce poate fi exercitată împotriva ordonanței președințiale prin care s-a dispus plasarea copilului în regim de urgență, conform art. 94 alin. (3) din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, este recursul, în temeiul prevederilor art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă, iar nu potrivit dispozițiilor art. 128 din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare.

Acest din urmă text trebuie interpretat prin coroborare cu art. 127 alin. (1) din aceeași lege, care îl precedă și care stabilește că **hotărârea instanței de fond** este executorie și definitivă. Ca atare, termenul de recurs de 10 zile de la comunicarea hotărârii, prevăzut de art. 128 din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, este incident numai în cazul hotărârilor date asupra fondului, în materia reglementată prin Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare.

Față de cele ce precedă, atât durata termenului de recurs, cât și momentele diferite de la care acesta începe să curgă, după cum ordonanța s-a dat cu sau fără citarea părților, iar nu în funcție de însăși legalitatea procedurii de citare, sunt cele prevăzute la art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În consecință, urmează a se admite recursul în interesul legii, în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 94

alin. (3) din Legea nr. 272/2004, cu modificările ulterioare, raportat la art. 129 din același act normativ, ordonanța președințială prin care se dispune măsura plasării copilului în regim de urgență este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor, conform art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 94 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările ulterioare, raportat la art. 129 din același act normativ, ordonanța președințială prin care se dispune măsura plasării copilului în regim de urgență este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor, conform art. 582 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Obligatorie, potrivit art. 3307 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 mai 2012.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIVIA DOINA STANCIU

Magistrat-asistent,
Niculina Vrâncuț

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

NORME

pentru modificarea art. 11 din Normele Băncii Naționale a României nr. 5/2003 privind condițiile specifice de funcționare a caselor de economii pentru domeniul locativ

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) și ale art. 292 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 25 alin. (2) lit. a) și al art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, precum și al art. 420 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare,

Banca Națională a României emite prezentele norme.

Articol unic. — Articolul 11 din Normele Băncii Naționale a României nr. 5/2003 privind condițiile specifice de funcționare a caselor de economii pentru domeniul locativ, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 23 iunie 2003, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Contingentul creditelor garantate prin ipotecă asupra imobilelor aflate în țară și/sau prin ipoteci mobiliare pe sume de bani economisite în baza contractelor de economisire-creditare nu va putea fi mai mic de 60% din volumul total al creditelor.”

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 13 iunie 2012.

Nr. 1.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 597747